

La humanitat

PERIÒDIC FUNDAT PER LLUIS COMPANYS EL 1931

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

VOL. III, 3.ª EPOCA, Núm. 40

BARCELONA, 16 GENER 1981

PREU: 25 PTES.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA I LA LLEI DE DIVORCI

En els anys trenta, l'Esquerra Republicana de Catalunya tingué un paper molt important en la discussió i aprovació de la Llei de Divorci. Aquella Llei fou promulgada el dia 2 de març de l'any 1932. Aleshores, l'Esquerra tenia en el Parlament de Madrid una minoria important; una trentena de diputats, lo que li va permetre intervenir en forma decisiva en els debats i posterior aprovació de la Llei. La seva posició favorable a les tesis divorcistes, així com també el seu suport a la Llei concedint el vot a la dona foren decisives en l'aprovació d'ambdues lleis. Sense els vots de l'Esquerra, la Llei de Divorci hauria sortit coixa i la que donava el vot a la dona potser no s'hauria ni tant sols aprovat.

Avui tenim a discussió en el Parlament de Madrid una altra Llei que si bé no es titula Llei de divorci en realitat ho és. El que passa és que el partit del Govern que com és sabut té en bona part una clientela dretana, especialment en qüestions que poden involucrar problemes religiosos, de cara al seu electorat, la titula Llei modificativa de determinats articles del Codi Civil en matèria de separació, divorci i nul·litat, i procediment a seguir en cada ú d'aquests supostos. Ara bé, avui a les Corts de Madrid E.R.C. hi té solament un diputat, però així i tot és suficient per deixar constància de la posició del nostre partit en favor d'una llei progressista i àmplia.

En Ponència i després en la Comissió de Justícia, la discussió tingué el seu moment àlgid al discutir-se l'article 86 del Projecte del Govern que estableix les causes de divorci. Nosaltres ens hem mantingut dins la tradicional línia del nostre partit intentant fer possible un divorci per mutu disens, per comú acord com ara es diu, en la forma més àmplia i ràpida possible.

Tenim presentada una esmena a la totalitat del projecte basada principalment en aquest punt. En realitat som els primers esmenants perquè la nostra porta el número 1. En Ponència i en Comissió vàrem estar al costat de les posicions justes i jurídicament rigoroses defensades per el principal partit de l'oposició. Amb els socialistes vàrem coincidir plenament en la forma d'enfocar l'article 86 del projecte i uns i altres ens vàrem mantenir fidels a l'esperit de la Llei de Divorci de l'any 1932.

I no solament en el que fa referència a la dissolució del matrimoni per mutu disens, sinó també en la defensa del divorci causal que com és sabut formava junt amb el mutu disens la base principal de la llei republicana. L'esmena a l'article 86 defensada per els socialistes va ésser apropiada per el nostre partit, però el resultat fou d'empat i l'esmena no va prosperar en Comissió. De totes maneres encara que s'hagués guanyat difícilment hauria triomfat en el Plé del Congrés perquè UCD i CD ho haurien fet impossible. Amb tot, la nostra posició va quedar ben fixada.

Aquesta actitud nostra era la vàlida a seguir, per dos motius, primer, perquè defensàvem un divorci per mutu disens i segon, perquè no podíem tolerar ni els socialistes ni nosaltres, que s'eliminés el divorci causal. O sigui el dret d'una part a divorciar-se quan l'altre part, havia trencat de fet amb la seva actitud, el pacte o contracte

Segueix a la pàg. 4

La mort de Macià

Un gest característic en l'oratoria de Macià

Fa 47 anys moria

FRANCESC MACIÀ, «CAPDAVANTER DE LA CATALUNYA RENASCUDA»

Vint centúries ja fa que es reitera l'encís inexpressable de la nit de Nadal. «Festa ufanosa de la Cristiandat». En aquesta nit beneïda, la llar s'omple de llum, de matís i d'inspiració, la qual s'atura a les portes del creient i a les de l'escèptic, arriba al vell i al nadó, aclama l'allunyat i acolleix, en la mateixa casa, tots els components de la família disgregada, en una íntima convivència familiar i humana.

Així doncs d'un cap a l'altre de la terra s'aixeca el càntic de Nadal, divers en aparença però únic en l'escència. I com que és el cant de totes les veus, de totes les races i de tots els idiomes, desitja que cada poble pugui assolir el més propi i senzill, el més antic i sobretot el més patriòtic i perdurable.

Durant el Nadal de l'any 1933, Catalunya estava passant uns moments difícils. En aquella època el seu esdevenidor romaní confós, ja que el fred glaçat de la mort havia arrabassat un dels esperits més fermes i nobles de la Catalunya renascuda: En Francesc Macià. Aquest fou home d'un gran cor i d'un gran alè en totes les hores de la seva vida i àdhuc en les de la seva mort. Ja que en ell cohabitaven el símbol i el líder. Fou un veritable polític capacitat per a copsar la realitat de Catalunya.

Francesc Macià i Llussà va néixer a Vilanova i la Geltru; els seus pares procedien de les Borges Blanques. De jove va estudiar a l'acadèmia d'enginyers de Guadalajara. El primer lloc on va ser destinat fou a Barcelona, un temps després el van traslladar a Lleida, com a cap de la comandància d'enginyers. Fou allí on va romandre més anys, i on als vint-i-nou va esposar-se amb Eugènia Lamarca de Mier, filla d'un distingit arquitecte de la ciutat.

Segueix a la pàg. 5

Una entrevista amb...

Jean Loup Bourget, agregat cultural a Catalunya de l'Ambaixada Francesa

★ ★ ★

«Catalunya es defineix per la seva cultura. Ja que és una de les nacions més desenvolupades culturalment»

Mn. Jean Loup Bourget, al centre de la fotografia

En Jean Loup Bourget va néixer a França, concretament a Dole (a prop de Dijon). De jove va estudiar a París i a partir de l'adolescència va viatjar a Europa Occidental i també a Catalunya. Uns anys més tard va ensenyar en les Universitats Britàniques i Canadenses. Posteriorment va treballar en els serveis Culturals Francesos a Anglaterra i als Estats Units. I actualment és l'agregat cultural a Catalunya de l'Embaixada Francesa; Director de «L'INSTITUT FRANCÈS», i a més professor d'Anglès.

—¿Que significa per vostè la Cultura Catalana i quina importància li dóna?

—Per mi que no sóc català, es una certa tradició d'arts plàstiques, pintura, arquitectura, etc. Tradició important no solament a Europa, sinó a l'escala mundial planetària. Però precisament Catalunya és defineix per la seva cultura. Ja que és una de les nacions més desenvolupades culturalment.

—¿Per quines circumstàncies les Autoritats franceses el van enviar a Catalunya com agregat Cultural?

—Perque oficialment Catalunya ha tornat a trobar la seva Autonomia i la Generalitat.

—¿Creu vostè que els mitjans de comunicació que hi ha entre França i Catalunya amb el temps poden assolir un enllaç de Cultures?

—No solament amb el transcurs del temps, sinó que ja actualment això està succeïnt.

—¿Creu vostè que la cultura es la única forma d'aconseguir un diàleg verdader encara que hi hagi en un país problemes a nivell polític o econòmic?

—Evidentment és un dels mitjans del diàleg, però no l'únic.

—¿Quines perspectives veu vostè en quan a la cultura a Catalunya en un futur immediat o a mig terme?

—Això dependrà molt de les relacions que pugui haver-hi entre la Generalitat i el Govern Central. Es evident que hi ha el problema, molt important que va lligat a la cultura, que és el problema de la Comunicació, lligat a la ràdio i a la televisió. Vull dir amb això que si els lligams polítics entre Catalunya y Madrid són bons. La cultura Catalana tindrà de certa manera un desafiament nou, inèdit. Perquè tindrà que afirmar-se com a cultura catalana, però sense oposar-se a la cultura espanyola. En terme concret això vol dir per exemple: sense Franco es viuria millor. D'aquest fet la cultura ha anat agafant força no existint ja aquest problema.

Segueix a la pàg. 7